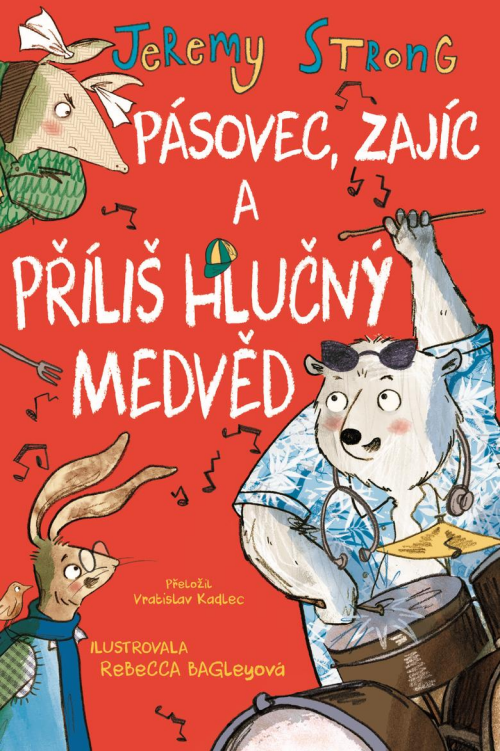

Jeremy Strong

PÁSOVEC, ZAJÍC

A

PŘÍLIŠ HLUČNÝ
MEDVĚD

Přeložil
Vratislav Kadlec

ILUSTROVALA
Rebecca BAGLEYOVÁ

PÁSOVEC, ZAJÍC A PŘÍLIŠ HLUČNÝ MEDVĚD

JEREMY STRONG

PÁSOVEC, ZAJÍC A PŘÍLIŠ HLUČNÝ MEDVĚD

ILUSTROVALA REBECCA BAGLEYOVÁ
PŘELOŽIL VRATISLAV KADLEC

Text © Jeremy Strong, 2020
Illustrations © Rebecca Bagleyová, 2020
Translation © Vratislav Kadlec, 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2023
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy
nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani
jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována
bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Z anglického originálu *Armadillo and Hare and the Very Noise Bear*,
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím David Fickling Books,
přeložil Vratislav Kadlec
Redigovala Iveta Poláčková
Korektury Adéla Lapáčeková
Odpovědná redaktorka Kateřina Eliášová
Sazba a zalomení ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2023
Vydání první

ISBN 978-80-276-0591-0
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

*Všem zvířátkům, která jsem v životě potkal,
zvláště Joeovi, Noahovi, Niamh a Freye.*

J. S.

*Všem zvířátkům v tomhle velkém lese,
ale především těm mým v našem lesíku.*

R. B.

Obsah

Večírek	9
Rámus	29
Výstava	49
Plavání	69
Tady není tam	87
To nic není	107
Pozorování měsíce	127
Krátká debata	153

Večírek

Bylo teplé, prosluněné ráno. Nekonečnou nebeskou modří pluly jen dva bílé bavlněné mráčky. Mezi stromy cvrkali ptáci a svým zpěvem vítali ve Velkém lese nový den.

Pásovec se v županu a svých starých pohodlných červených trepkách šoural sem a tam a chystal snídani. Nejdřív dopředu na verandu přitáhl stůl. Pak na něj položil modro-bíle kostkovaný ubrus, modré prostírání a dva modré ubrousky. Pásovcova druhá nejoblíbenější barva byla modrá. (A jeho vůbec nejoblíbenější byla sýrová.)

Potom na stole přibyla miska müsli pro Zajíce a kus gorgonzoly pro Pásovce.

Pásovec ustoupil a obdivoval vlastní dílo. Snídaně na verandě. Sluníčko. Ptačí zpěv. Na stole sýr. To nemá chybu!

Na verandu vyšel Zajíc. Na sobě měl modré pyžamo, to s hvězdičkami. Když viděl prostřený stůl, usmál se od ucha k uchu.

„Koukám, že jsi nezhálel!“ zvolal. „Přichystal jsi mi müsli! Díky, Pásovče. Aha, a ty si dáš ten svůj smradlavý sýr.“ Zajíc nakrčil čenich a fousky.

„Víš přece, že tenhle sýr je můj ,probouzecí‘, Zajíci. Na jazyku se po něm rozlije tak pronikavá chuť, že mi v hlavě začne šrotovat a bzučet jak v elektrárně.“

Posadili se ke stolku a dali se do jídla. Co

chvíli se jeden z nich zaklonil a zadíval se na rozkvetlý palouk.

Zajíc si blaženě povzdechl. „Opravdu překrásný den,“ zamumlal. Víčka mu klesla a uši se mu začaly jemně třít o sebe. Dělal to vždycky, když se hluboce zamyslel – nebo když se zasní.

Potom otevřel oči, zadíval se přes stůl na kamaráda a usmál se. „Vzpomínám, jak jsme se seznámili,“ řekl.

Pásovec se tlumeně zasmál. „Tenkrát sluníčko tak nesvítilo!“

„To tedy ne,“ souhlasil Zajíc. „Lilo jak z konve! Hřmělo a blýskalo se! Víš, že bouřky nesnáším. Byl jsem hrozně vyděšený.“

„A taky jsi byl příšerně mokrý,“ připomněl mu Pásovec. „Slyšel jsem, jak někdo buší na dveře, a když jsem otevřel, stál jsi tam ty. Vypadal jsi jak zmoklá slepice, uši ti zplihle visely. Asi jsem v životě neviděl takového ucouraného nebožáčka.“

Zajíc se znovu usmál. „Ale

pozval jsi mě dovnitř. Postavil jsem se ke kr-
bu a udělal jsem na podlaze obrovskou louži.
Mohl jsi mě poslat pryč. Jenže jsi to neudělal.“

Pásovec sraštil čelo. „No, v takové příšerné
bouřce bych nenechal venku nikoho.“ Natáhl
se po krajíčku chleba a důkladně si ho namazal
gorgonzolou. „A kromě toho,“ dodal rošťácky,
„jsem tehdy netušil, jaké s tebou budou potíže.“

Zajíc zvesela zastříhal ušima. „Nesmysl. Byl
jsem dokonalý host a ty jsi byl osamělý, můj
milý Pásovče.“

„Osamělý? Já? Vystačím si sám.“

„Byl jsi osamělý,“ zopakoval Zajíc.

„Ale jen maličko.“

„Rozhodně dost na to, abys mi dovolil zů-
stat,“ poznamenal Zajíc a strčil si do pusy po-
slední lžičku müsli.